

Bezdůvodné obohacení a konkurs

Pohledávku z titulu vrácení kupní ceny zaplacené na základě absolutně neplatné kupní smlouvy uzavřené s pozdějším úpadcem před prohlášením konkursu na jeho majetek, je věřitel povinen přihlásit do konkursu nejpozději ve lhůtě podle ustanovení § 22 odst. 2 ZKV; skutečnost, kdy se věřitel dozvěděl o důvodu absolutní neplatnosti kupní smlouvy, nemá na tento závěr žádný vliv.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 325/2012, ze dne 30.1.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v konkursní věci úpadce Pekařství H., spol. s r. o., se sídlem v B., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 37 K 47/2000, o vydání rozvrhového usnesení, o dovolání R. Z., zastoupeného JUDr. D.G., advokátem, se sídlem v H., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. září 2011, č. j. 3 Ko 14/2011-482, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 10. března 2011, č. j. 37 K 47/2000-470, rozvrhl Krajský soud v Brně (dále též jen „konkursní soud“) mezi konkursní věřitele výtěžek zpeněžení majetku konkursní podstaty úpadce ve výši 385.359,- Kč a to tak, že:

1/ Každá pohledávka zjištěná a zařazená v první třídě pohledávek bude uspokojena poměrně do výše 100 %, přičemž na uspokojení těchto pohledávek bude použito částky 93.422,- Kč (bod I. výroku).
2/ Každá pohledávka zjištěná a zařazená ve druhé třídě pohledávek bude uspokojena poměrně do výše 0,8744943 %, přičemž na uspokojení těchto pohledávek bude použito částky 291.937,- Kč, s tím, že částku ve výši 38.477,75 Kč připadající na uspokojení pohledávky č. 13A konkursního věřitele Českomoravské záruční a rozvojové banky, a. s. složí správce konkursní podstaty do úschovy soudu (bod II. výroku).

Dále konkursní soud určil, že správce konkursní podstaty provede rozvrh do 15 dnů od právní moci rozhodnutí a o provedeném rozvrhu podá soudu písemnou zprávu do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí (bod III. výroku).

K pohledávkám konkursních věřitelů druhé třídy uvedl konkursní soud, že suma jejich přihlášených a zjištěných pohledávek činí celkem 33.383.519,14 Kč, přičemž tato částka již zohledňuje 2.994.004,- Kč vyplacených na odděleném uspokojení zajištěnému věřiteli s přihláškou pohledávky č. 22 Global Financial Restructuring Czech, s. r. o. Pohledávka č. 19 věřitele Zemědělské družstvo Letovice v likvidaci byla popřena co do částky 34.463,- Kč a věřitel nepodal v zákonné lhůtě určovací žalobu a částka 4.904,- Kč u pohledávky č. 27 věřitele UNIVERSAL AUTOSERVIS Blučina je vyloučena z uspokojení dle § 20 odst. 5 a § 33 odst. 1 písm. a/ zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), neboť jde o úroky vzniklé po prohlášení konkursu.

K přihlášce pohledávky č. 29 věřitele R. Z. (dále jen „R. Z.“) ve výši 3.460.000,- Kč konkursní soud uzavřel, že se k ní nepřihlíží dle § 22 odst. 2 ZKV.

Pohledávka byla přihláшена z titulu vydání bezdůvodného obohacení tvořeného kupní cenou, kterou R. Z. zaplatil za označené nemovitosti dle kupních smluv ze dne 14. ledna 2000. Stalo se tak po zamítnutí žaloby o vyloučení nemovitostí z konkursní podstaty (rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. ledna 2004, č. j. 4 Cm 275/2002-58, ve spojení s potvrzujícím rozsudkem Vrchního soudu

v Olomouci ze dne 3. května 2006, č. j. 6 Cmo 102/2004-95). Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 15. března 2002, sp. zn. 1 Ko 521/2001, „Jc 97/2002“ (jde o usnesení uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročníku 2002, pod číslem 97) na daný případ nedopadá, když se týká neúčinného právního úkonu. Bezdůvodného obohacení z titulu vrácení kupní ceny bylo možné se domáhat kdykoli po 14. lednu 2000.

K odvolání R. Z. Vrchní soud v Olomouci v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení konkursního soudu.

Odvolací soud vyšel z obsahu konkursního spisu, zejména z toho, že:

1/ Usnesením ze dne 18. prosince 2001, č. j. 37 K 74/2000-56, které nabylo právní moci 22. prosince 2001, prohlásil konkursní soud konkurs na majetek dlužníka.

2/ První přezkumné jednání se konalo dne 3. května 2002.

3/ Správce konkursní podstaty vyzval R. Z. podáním doručeným 11. dubna 2002, aby vzhledem k zástavnímu právu váznoucímu na předmětných nemovitostech ve smyslu § 27 odst. 5 ZKV zaplatil ve lhůtě 30 dnů zajištěnou pohledávku anebo složil cenu nemovitostí, s tím, že jinak budou nemovitosti sepsány do konkursní podstaty.

4/ Správce konkursní podstaty sepsal nemovitosti dne 6. května 2002 do konkursní podstaty úpadce, což oznámil R. Z. podáním ze dne 9. července 2002.

5/ R. Z. přihlásil pohledávku č. 29 ve výši 3.460.000,- Kč jako pohledávku druhé třídy do konkursu dne 5. října 2006, s tím, že má vůči úpadci nárok na vrácení kupní ceny zaplacené na základě neplatných kupních smluv ze dne 14. ledna 2000 (před podpisem těchto smluv). K tomu uvedl, že pohledávku nemohl včas přihlásit, jelikož správce konkursní podstaty zpochybnil platnost kupních smluv až 30. července 2002, což potvrdil Krajský soud v Brně rozhodnutím z 22. ledna 2004 a Vrchní soud v Olomouci rozhodnutím z 3. května 2006.

6/ Konečná zpráva, kterou správce konkursní podstaty předložil 17. srpna 2009, byla vyvěšena na úřední desce konkursního soudu v době od 15. října 2009 do 2. listopadu 2009, o čemž konkursní soud vyrozuměl účastníky konkursního řízení oznámením ze dne 6. října 2009, č. j. 37 K 47/2000-410, zveřejněným v Obchodním věstníku 14. října 2009.

7/ Konečnou zprávu, proti které nebyly podány námitky, projednal konkursní soud při jednání konaném 11. prosince 2009 a schválil ji usnesením ze dne 21. prosince 2009, č. j. 37 K 47/2000-423, které nabylo právní moci 20. ledna 2010.

8/ Podáním ze dne 28. června 2010, doplněným podáním ze dne 22. února 2011, předložil správce konkursní podstaty konkursnímu soudu odůvodněný návrh na rozvrh, v němž uvedl, že pohledávka R. Z. byla přihlášena po uplynutí přihlašovací lhůty.

Na tomto základě odvolací soud - vycházející z ustanovení § 22 odst. 2, § 30 odst. 1 a § 32 odst. 1 až 3 ZKV - uzavřel, že:

1/ Při schvalování konečné zprávy byl dodržen postup podle ustanovení 29 odst. 2 a 3 ZKV a usnesení o jejím schválení je pravomocné.

2/ Přihláška pohledávky R. Z. je opožděná, když k přihlášení došlo až 5. října 2006, tedy po uplynutí lhůty dvou měsíců od prvního přezkumného jednání, které se konalo 3. května 2002. Proto se nepřihlíží k přihlášce této pohledávky (§ 22 odst. 2 ZKV).

3/ Pohledávka R. Z. vznikla již před prohlášením konkursu (před 18. prosincem 2001), když kupní smlouvy byly uzavřeny 14. ledna 2000 a kupní cena byla zaplacená (dle R. Z.) před jejich podpisem. R. Z. se proto mohl po úpadci domáhat vrácení kupní ceny jako plnění z neplatného právního úkonu (§ 451, § 458 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku - dále jen „obč. zák.“) ihned po jejím zaplacení. Povinnost vrátit plnění (a tedy i právo na vrácení) vzniká již v okamžiku přijetí takového plnění (předcházejícímu prohlášení konkursu). K tomuto okamžiku si totiž účastníci neplatného právního úkonu vypořádávají i vzájemně poskytnutá plnění; potud odvolací soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. května 2008, sp. zn. 30 Cdo 1473/2007 (rozsudek je - stejně jako další

rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu).

4/ Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 Ko 521/2001, na něž odkazoval R. Z., na danou věc nedopadá; týká se totiž pohledávek vzniklých z titulu bezdůvodného obohacení až po prohlášení konkursu (v jeho průběhu) plněním třetí osoby z neúčinného právního úkonu dle § 15 odst. 2 ZKV nebo na základě odpůrčí žaloby dle § 16 odst. 4 ZKV. Pouze v takovém případě je nutno pamatovat na pohledávku v rozvrhovém usnesení ve třídě, do které náleží podle své povahy (aniž by ji bylo nutno přihlašovat). Pohledávka R. Z. vznikla před prohlášením konkursu, takže ji bylo nutno přihlásit podle ustanovení § 20 ZKV ve lhůtě dle § 22 odst. 2 ZKV.

5/ Nejméně od doby, kdy mu byla doručena výzva dle § 27 odst. 5 ZKV (11. dubna 2002), mohl R. Z. přihlásit pohledávku do konkursu jako podmíněnou pro případ, že by došlo ke zpeněžení nemovitostí (§ 20 odst. 4 ZKV). V době prohlášení konkursu totiž věděl, že na nemovitostech vázne zástavní právo, když z rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 6 Cmo 102/2004 se podává, že R. Z. uplatňoval námitky týkající se neplatnosti zástavní smlouvy již v roce 2002. R. Z. tak jako účastník smlouvy nejednal s péčí řádného hospodáře, když nevyvinul náležitou opatrnost ve vztahu k neplatnému právnímu úkonu a následkům z něj plynoucím.

6/ Argumentace úpravou obsaženou v ustanoveních § 233 a § 237 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), není přílehavá, neboť tato zvláštní úprava není uplatnitelná na konkursní řízení.

7/ Konkursní soud proto správně uzavřel, že pohledávku R. Z. nelze uspokojit v rozvrhu, když nebyla přihlášena včas ve lhůtě dle § 22 odst. 2 ZKV.

8/ Rozdělení výtěžku zpeněžení konkursní podstaty je správné, když poměr částek použitých na uspokojení pohledávek první a druhé třídy odpovídá ustanovení § 32 odst. 2 ZKV a konkursní soud řádně zdůvodnil, ke kterým pohledávkám nepřihlíží.

Proti usnesení odvolacího soudu podal R. Z. dovolání (č. l. 488-489), jehož přípustnost opírá o ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolatel namítá, že svou pohledávku ve výši 3.460.000,- Kč neměl možnost uplatnit v konkursu přihláškou, neboť správce konkursní podstaty zpochybnil platnost kupních smluv ze 14. ledna 2000 až dopisem z 30. července 2002, po uplynutí lhůty k možnému přihlášení pohledávky (která vzhledem k době konání prvního přezkumného jednání /3. května 2002/ a k ustanovení § 22 odst. 2 ZKV uplynula 3. července 2002).

Dále dovolatel poukazuje na to, že podle rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 Ko 521/2001 může nastat situace, kdy třetí osoba neměla možnost uplatnit pohledávku v konkursu. Na takto „přiznanou“ pohledávku však bude muset být pamatováno v rozvrhovém usnesení ve třídě, do níž náleží podle své povahy (typově půjde o pohledávku druhé třídy ve smyslu ustanovení § 32 odst. 4 poslední věty ZKV), aniž by bylo nutné ji přihlašovat.

O tomtéž (podle dovolatele) svědčí rovněž ustanovení nového insolvenčního zákona, konkrétně ustanovení § 233 a § 237 odst. 5. V případě pohledávky na vrácení kupní ceny při neplatné kupní smlouvě jde zároveň o pohledávku vzájemnou s pohledávkou na vrácení prodaných nemovitostí.

Dovolatel též nemá za přílehavý závěr odvolacího soudu, že mohl přihlásit podmíněnou pohledávku ze zástavního práva; šlo totiž o pohledávku odlišnou (z jiného právního důvodu), jejíž existenci soud následně nepotvrdil.

Správce konkursní podstaty ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout, popřípadě zamítnout. Přitom

především namítá, že dovolání není přípustné, a to ani podle § 238a o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., když dovolání nevznáší žádnou otázku zásadního právního významu. Pro případ, že by dovolání bylo shledáno přípustným, pak správce konkursní podstaty konstatuje, že rozhodnutí soudů obou stupňů jsou správná. Dovolatel měl možnost přihlásit pohledávku do konkursního řízení a judikát, na který odkazuje, se týká pohledávek z neúčinných právních úkonů vzniklých až v průběhu konkursu.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2007) plyne z § 432 odst. 1, § 433 bodu 1. a § 434 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona). Srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. září 2008, sp. zn. 29 Cdo 3409/2008, uveřejněné pod číslem 16/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným dle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje řešení otázky přihlašování nároků vzešlých z absolutně neplatné kupní smlouvy do konkursu prohlášeného podle zákona o konkursu a vyrovnání, dovolacím soudem beze zbytku nezodpovězené.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle ustanovení § 13 odst. 2 písm. c/ ZKV usnesení o prohlášení konkursu obsahuje (též) výzvu, aby věřitelé ve lhůtě stanovené soudem přihlásili u soudu všechny své pohledávky; tato lhůta nesmí být kratší třiceti dnů a delší tří měsíců.

Dle ustanovení § 22 odst. 2 ZKV, k pohledávkám, které jsou přihlášeny později než dva měsíce od prvního přezkumného jednání, se nepřihlíží. Takto přihlášené pohledávky nemají účinky podle § 20 odst. 8; o tom správce vyrozumí věřitele, který opožděnou přihlášku podal.

Z ustanovení § 31 odst. 2 ZKV pak plyne, že tam vypočtené (pod jednotlivými písmeny) pohledávky, jsou pohledávkami za podstatou, pokud vznikly po prohlášení konkursu.

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání již v době prohlášení konkursu na majetek úpadce a do 31. prosince 2007 nedoznala změn.

Z ustanovení § 457 obč. zák. se dále podává, že je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.

V této podobě, pro věc rozhodné, platilo citované ustanovení občanského zákoníku již v době uzavření kupní smlouvy a do 31. prosince 2013 nedoznalo změn.

Již v důvodech rozsudku ze dne 19. dubna 2001, sp. zn. 32 Cdo 2584/98, uveřejněného pod číslem 74/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a dále v rozsudku ze dne 30. května 2002, sp. zn.

29 Cdo 2086/2000, uveřejněném pod číslem 27/2003 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyšší soud uzavřel, že věřitel, který nepřihlásil svou pohledávku do konkursu, ač tuto povinnost měl (chtěl-li být v konkursu poměrně uspokojen), nemůže být po dobu trvání konkursu uspokojen z majetku konkursní podstaty (což platí i pro zajištěné věřitele). Otázkou je, zda vyslovené závěry dopadají i do poměrů dovolatele v této věci.

K otázce odkdy lze (i v mimokonkursních poměrech) uplatňovat právo na vrácení plnění z neplatné smlouvy, se Nejvyšší soud vyslovil např. (již) v rozsudku soudu ze dne 30. června 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, uveřejněném pod číslem 28/2006 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 28/2006“). Tam v návaznosti na závěry zformulované ve Zprávě občanskoprávního kolegia bývalého Nejvyššího soudu ČSR z 28. března 1975, Cpj 34/74, o zhodnocení stavu rozhodování soudů ČSR ve věcech neoprávněného majetkového prospěchu, uveřejněné pod číslem 26/1975 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 26/1975“) a stanovisko senátu bývalého Nejvyššího soudu ČSSR k zajištění jednotného výkladu zákona, ze dne 14. dubna 1989, Sc 1/89, uveřejněné pod číslem 15/1989 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 15/1989“) uzavřel, že v intencích ustanovení § 457 obč. zák. vzniká povinnost vrátit plnění (a tedy i „právo na vrácení“) již v okamžiku přijetí takového plnění (předcházejícímu prohlášení konkursu). K tomuto okamžiku se vypořádávají (způsobem plynoucím z R 26/1975 a R 15/1989) i vzájemně poskytnutá plnění. Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1473/2007, na který odkázal odvolací soud, z R 28/2006 výslovně vychází.

K přihlášení pohledávky vzniklé plněním na základě absolutně neplatné kupní smlouvy do konkursu se Nejvyšší soud dále zčásti vyjádřil v rozsudku ze dne 27. května 2009, sp. zn. 29 Cdo 990/2007. V něm uzavřel, že má-li smlouva vady způsobující její absolutní neplatnost, není pro závěr o její neplatnosti určující, kdy a kým byla neplatnost uplatněna. Tamtéž dovedl, že bezdůvodné obohacení vzniklo, jakmile se plnilo podle absolutně neplatné smlouvy a pohledávka z titulu bezdůvodného obohacení vzniklého na základě absolutně neplatné kupní smlouvy uzavřené před prohlášením konkursu na majetek úpadce není pohledávkou za podstatou ve smyslu § 31 odst. 2 ZKV.

Lze tedy shrnout, že pohledávka z titulu bezdůvodného obohacení vzniklého plněním (zaplacením kupní ceny) na základě absolutně neplatné kupní smlouvy uzavřené s pozdějším úpadcem před prohlášením konkursu na jeho majetek, mohla být uplatněna i před prohlášením konkursu na majetek úpadce. Právě proto, že jde o pohledávku vzniklou před prohlášením konkursu na majetek úpadce, pak nejde o pohledávku za podstatou ve smyslu § 31 odst. 2 ZKV (která se do konkursu nepřihlašuje).

Výslovně nepojmenována tak v judikatuře Nejvyššího soudu zůstala pouze otázka, zda existuje důvod pokládat takovou pohledávku za přihlášenou do konkursu (za včas uplatněnou) bez zřetele k tomu, že již marně uplynula dvouměsíční propadná procesní lhůta k přihlášení pohledávky počítaná (ve smyslu § 22 odst. 2 ZKV) od prvního přezkumného jednání.

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že ve všech případech, v nichž judikatorně dovedl, že pohledávku, která není pohledávkou za podstatou (ani pracovním nárokem ve smyslu § 31 odst. 3 ZKV) a kterou věřitel nepřihlásil do konkursu v propadné lhůtě dle § 22 odst. 2 ZKV, lze i tak pokládat za přihlášenou (s následným přezkumem), byl tento závěr podmíněn úsudkem, že (vzhledem k okolnostem vzniku pohledávky) bylo vyloučeno ji přihlásit. Srov. např. rozbor podaný v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2006, sp. zn. 29 Odo 782/2003, uveřejněném pod číslem 30/2007 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. července 2009, sp. zn. 29 Cdo 2105/2007 a v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. srpna 2008, sp. zn. 29 Odo 938/2006, uveřejněném pod číslem 78/2009 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

O takový případ však v posuzované věci nejde.

Pohledávku z titulu vrácení kupní ceny zaplacené před podpisem absolutně neplatných kupních smluv uzavřených s pozdějším úpadcem mohl dovolatel vymáhat po pozdějším úpadci již od 14. ledna 2000 (den uzavření kupních smluv) a nic mu též nebránilo ji přihlásit do konkursu prohlášeného na majetek úpadce (až) 18. ledna 2001. Se zřetelem k době konání prvního přezkumného jednání (3. května 2002) přitom dovolateli nic nebránilo přihlásit pohledávku do konkursu dokonce až v reakci na soupis nemovitostí (lhostejno, jaký byl důvod soupisu), jež byly předmětem kupních smluv, do konkursní podstaty úpadce (6. května 2002), když propadná lhůta k přihlášení jeho pohledávky do konkursu vedeného na majetek úpadce uplynula (v intencích § 22 odst. 2 ZKV) až 3. července 2002.

Pro uplatnění nároků z bezdůvodného obohacení vzniklého plněním na základě absolutně neplatné kupní smlouvy není ani v mimokonkursních poměrech významné, zda strany smlouvy jsou si této neplatnosti vědomy (srov. i rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. července 2010, sp. zn. 31 Cdo 2250/2009, uveřejněný pod číslem 32/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), takže ve shodě s obecným právním principem „vigilantibus iura skripta sunt“ (bdělým náleží práva), jde i zmeškání lhůty k přihlášení pohledávky z titulu bezdůvodného obohacení vzešlého z takového plnění k tíži přihlašovatele. Skutečnost, kdy druhá strana smlouvy začala poukazovat na její absolutní neplatnost, pro posouzení včasnosti přihlášky pohledávky do konkursního řízení žádný význam nemá.

Jinak řečeno, pohledávku z titulu vrácení kupní ceny zaplacené na základě absolutně neplatné kupní smlouvy uzavřené s pozdějším úpadcem před prohlášením konkursu na jeho majetek, je věřitel povinen přihlásit do konkursu nejpozději ve lhůtě podle ustanovení § 22 odst. 2 ZKV; skutečnost, kdy se věřitel dozvěděl o důvodu absolutní neplatnosti kupní smlouvy, nemá na tento závěr žádný vliv.

Zbývá dodat, že pro konkursní poměry je právně bez významu i argument stávající insolvenční úpravou (ustanoveními § 233 a § 237 odst. 4 /v době podání dovolání odst. 5/ insolvenčního zákona). Insolvenční zákon vychází z jiných koncepčních východisek než zákon o konkursu a vyrovnání a argumentovat jeho ustanoveními při výkladu zákona o konkursu a vyrovnání je zásadně metodologicky nesprávné (srov. např. i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. prosince 2011, sen. zn. 29 NSČR 14/2011, uveřejněného pod číslem 44/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolateli se tudíž prostřednictvím uplatněných dovolacích argumentů správnost napadeného rozhodnutí zpochybnit nepodařilo. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Právní otázka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Moderace nákladů](#)
- [Dovolání](#)
- [Procesní společenství účastníků](#)